

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὕμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐτησίᾳ δρ. 16.—	Ἐτησίᾳ δρ. 25.—
Ἐξάμηνος > 8,50	Ἐξάμηνος > 13.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολάρια 4	

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθῆναις, 5 Ἰουνίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 27

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

—Ὅσο γι' αὐτό, ὄχι.

—Δὲν τὸ ξέρουν στὸ Ἐνατο Σύνταγμα;

—Ἄλλοι λένε πῶς πᾶμε στὴν Ἑλλάδα, ἄλλοι στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ κάμουμε συμμαχία μὲ τὸν Σουλτάνο. Ἀλλὰ τί μᾶς νοιάζει τὸ ποῦ! Μὲ τὸν στρατηγὸ Βοναπάρτη, θὰ πηγαίναμε καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

—Γνωρίζεις τὸν στρατηγόν;

—Ὅχι. Κι' ὅμως βρίσκεται εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖο. Μιὰ μέρα μόνο τὸν εἶδα, ἀλλ' ἀπὸ μακριὰ κι' ἀπὸ πίσω... Ἦταν στὴ γέφυρα, μὲ τὸ γαυράρχο... Ἀχ, πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἐβλεπα ἀπὸ κοντά!

—Τὸν ἀγαπᾷς πολὺ λοιπόν;

—Ὦ, ναί! Καὶ τὸν θαυμάζω, προπάντων τὸν θαυμάζω... Ὅσο συλλογιέμαι: τί ἔκαμε ὡς τώρα, στὴν Ἀρκόλη, στὸ Καστίλιόνε, στὸ Ρίβολι... Κι' ὅλες ἐκεῖνες τίς σημαίες ποὺ εἶδα στὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων καὶ ποὺ τίς ἔστειλε ἀπὸ τὴν Ἰταλία... Ὁ διοικητὴς μας ἔλεγε μιὰ μέρα: «Αὐτὸς θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς φαυλάδες τοῦ Διευθυντηρίου!»

Ὁ ἀξιωματικὸς χαμογέλασε.

—Ἀ! ἔτσι εἶπε ὁ διοικητὴς σας;

—Μάλιστα. Καὶ φαντασθῆτε πῶς ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης εἶναι μόλις τριάντα χρονῶν.

—Εἰκοσιεννιά γιὰ τὴν ἀκρίβεια...

—Βλέπετε; ἐξακολούθησε ὁ Γιάννης ξεθαρρεμένος. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ μᾶς πᾶη καὶ στὶς Ἰνδίες; θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαμε μὲ κλειστά μάτια.

—Καὶ γιατί στὶς Ἰνδίες; ρώτησε ὁ ἀξιωματικὸς, ποὺ τὰ μαῦρα του μάτια ἄστραψαν.

—Γιὰ νὰ κτυπήσουμε τοὺς Ἀγγλους!

—Μπᾶ! Καὶ δὲν πᾶμε στὴν Ἀγγλία, ποὺ εἶναι πρὸ κοντά;

—Μὰ στὴν Ἀγγλία δὲν θὰ μᾶς ἔφινε νὰ ποδηλασοῦμε ὁ ἀγγλικὸς στόλος. Ἐνῶ ἐκεῖ—πέρα, στὴν Ἀσία, δὲν θὰ μᾶς ἔπαιρνε εἰδηση. Γιὰ φαντασθῆτε νὰ τοὺς ξαναπαίρ-

ναμε ὅσα μᾶς πήραν, ὅσα μέρη εἶχαν κατακτήσει ὁ Λαμπουρντοναὶ καὶ ὁ Ντυπλέξ!

—Ξέρεις, βλέπω, καὶ Ἱστορία. Εἶσαι πρὸ προχωρημένος ἀπὸ ἓνα λοχία τῆς ἡλικίας σου. Ποῦ τὰ ἔμαθες ὅλ' αὐτά;

—Στὰ βιβλία...

—Σχάρεσαι λοιπὸν νὰ διαβάξεις;

—Πολύ, πολύ.

—Τότε θὰ σοῦ δανείσω νὰ διαβάξεις κι' αὐτό.

Κι' ὁ ἀξιωματικὸς ἔτεινε στὸν Γιάννη τὸ βιβλίο ποὺ ἐδιάβαζε. (*)

—Εἶναι τῶραιότερο ἀπ' ὅσα ξέρω, ἐξακολούθησε. προπάντων γιὰ ἓνα στρατιώτη. Σοῦ δίνω δυὸ μέρες γιὰ νὰ τὸ διαβάσεις. Καὶ μεθαύριο, τὴν ἴδια ὥρα, θὰ μοῦ τὸ φέρεις ἐδῶ ἐπὶ ὁ ἴδιος.

—Ὦ, σὺς εὐχαριστῶ πολὺ!

Ὅταν ὁ μικρὸς μας φίλος βρέθηκε πάλι στὸ ὑπόστρωμα μὲ τὸν Μπέλ-Ρόζ, ἄνοιξε τὸ βιβλίο κι' ἐδιά-

βασε στὸν τίτλο:
«Πλουτάρχου, βί-
οι ἐνδόξων ἀνδρῶν
τῆς Ἑλλάδος καὶ
τῆς Ρώμης.»

Κι' ἔπειτα, ριχνοντας τὰ μάτια στὴν ἄλλη σελίδα, ἔδραλε μιὰ φωνή.

—Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε ὁ γίγαντας.

—Ἴδες τί γράφει ἐδῶ! «Αὐτὸ τὸ βιβλίο ἀνήκει στὸ Ναπολέοντα Βοναπάρτη, μαθητὴ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τῆς Βριέννης. — 1788».

—Ὦ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή! φώναξε ὁ ἀρχιτυμπανιστής. Τόσες ὥρες μιλοῦσες μαζί του καὶ δὲν τὸν ἐγνώρισες;

—Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν παρακοιτάξω, ἀποκρίθηκε κατὰ γλωσσὸς ἀπὸ τὴ συγκίνησή του ὁ Γιάννης. Ἐπειτα δὲν τὸν εἶχα ξαναῖδῃ στὸ πρόσωπο.

—Μὰ ἔπρεπε νὰ ξέρεις πῶς εἶναι λιγνὸς ὡς καρφί, πολὺ μελαχροινός, μὲ πελώρια μαῦρα μάτια, μὲ ἴσια μαλλιά ποὺ μιὰ τούφα πέφτει στὸ μέτωπό του, μὲ σαγῶνι τετράγωνο. Ὅλος ὁ κόσμος τὰ ξέρει αὐτά, ἀφοῦ τὸν ἐξωγράφισε ὁ πολίτης Δαυὶδ!

—Θὰ τὸν κοιτάξω καλύτερα, ὅταν θὰ πάω νὰ τοῦ δώσω τὸ βιβλίο.

—Σοῦ εἶπε νὰ ξαναπᾶς;

—Ναί, μεθαύριο.

—Μωρέ, τύχη ποὺ τὴν ἔχεις! Σὰ βουγὸ!

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου.

«Μὲ τὸ βάρος του, εἶχε ἀνοίχῃ μιὰ τρύπα...»

Εσύ, παιδί μου, θα γεννηθής με σκέπη! (*)
 «Όλη εκείνη την ημέρα, και την ακόλουθη, ο Γιάννης Καρδινιάς εδιάβαζε, έτρωγε καλύτερα, το πολύτιμο βιβλίο. Οι ήρωές του, που διηγείται ο Πλούταρχος, τον ενθουσίαζαν. Και συλλογίζονταν:

«Από δω παίρνει παραδείγματα ο στρατηγός που είναι 29 χρονών και που μιλεί σήμερα γι' αυτόν όλη η Ευρώπη!»

Πολύ πριν από την ώριμήν ώρα, πήγε να τον περιμένει ο εκείνη τη θέση κι' όταν παρουσιάστηκε ο αρχιστράτηγος του στρατού της Αιγύπτου, με την απλουσάτη του στολή και με τα χέρια πίσω, όπως συνήθιζε, ο μικρός λοχίας στάθηκε σε προσοχή και τον χαιρέτησε στρατιωτικά με τη μεγαλύτερη ευλάβεια.

— Α, τώρα, βλέπω, με γνωρίζεις, του είπε ο Βοναπάρτης χαϊδεύοντάς του το πηγούνι. Λοιπόν, σου έρεσε το βιβλίο μου; — Πολύ.

— Κι' από τους ήρωες του Πλούταρχου, ποιόν εθαύμασες περισσότερο;

Ο Γιάννης σκέφθηκε μια στιγμή κι' αποκρίθηκε:

— Τον Ρήγουλο!

— Γιατί;

— Γιατί του χρειάστηκε ανδρεία μεγαλύτερη από εκείνη που χρειάζεται στο πεδίο της μάχης, για να κρατήσει το λόγο του και να γυρίσει στην Καρχηδόνα, αφού ήξερε τα βασανιστήρια που τον περίμεναν εκεί.

— Ναί, έχεις δίκιο... Πές μου τώρα τονόμα σου.

— Γιάννης Καρδινιάς...

— Γράψε το εδώ μένος σου, στην πρώτη σελίδα αυτού του βιβλίου. Έτσι θα είσαι βέβαιος πως δεν θα το ξεχάσω ποτέ... Νά σου πω κι' έν άλλο: «Αν θέλεις, στο τέλος αυτής της εκστρατείας θα γίνης αξιωματικός. Θέλεις;

— Ω, στρατηγέ! αδύνατο!

— Αδύνατο; Μάθε, παιδί μου, πως η λέξη αδύνατο δεν υπάρχει στο λεξικό των ανθρώπων που θέλουν να γίνουν κάτι τι. «Αν η καλή σου τύχη σε σώσει από το γιαναγάνι των Αραπάδων, τους πυρετούς και τον ήλιο, θα γίνης αξιωματικός, γιατί στη θέση δεν υπάρχει εμπόδιο.

Ο Βοναπάρτης έφυγε κι' ο Γιάννης στεκόταν ακόμα εκεί ένθαμβος και κατασυγχινημένος.

— Μα δεν σου είπα εγώ πως γεννηθήκες με σκέπη; φώναξε ο Μπέλ-Ρόζ, όταν ο λοχίας του διηγήθηκε και τη δεύτερη συνάντηση με τον ήρωα του Ριβολί.

Το βέβαιο είναι πως από την ημέρα εκείνη διπλασιάστηκε ο ένθουσιασμός του μικρού έθελοντή για το στρατιωτικό στάδιο και γεννήθηκε στην ψυχή του αληθινός φανατισμός για τον άνθρωπο εκείνον, που

στα μάτια του προσωποποιούσε τον Πόλεμο.

Δεν μπορούσε πια να σταθί σε μια θέση. Τις ώρες που ήταν ελεύθερος, τριγύριζε ε' όλο το πλοίο, ρωτώντας τους ναύτες, για να μαθαίνει, ό,τι έδλεπε γύρω του. Έμπαινε στις αποθήκες, βοηθούσε κι' αυτός στο χειρισμό των κανονιών, κατέβαινε στο άμπάρι, έφθανε ως την πυριτιδαποθήκη, σκαρφάλωνε στα κατάρτια, μάθαινε τα πανιά και το τιμόνι κι' ήταν έτοιμος να υπηρετή σε όλα, παντού.

Μια μέρα, ενώ η «Ανατολή» κουιόνταν δυνατά, ανέθηκε στο κατάρτι, για να βοηθήσει ένα μούτσο να δέσει κάποιο πανί.

Όταν κατέβηκε, ο Μπέλ-Ρόζ τον έμαλωσε για την τρέλα του. Ο Άραδεν όμως, ο καινούργιος του φίλος, τον δέχθηκε στην αγκαλιά του και τον έβρισε.

— Είσαι γενναίο παιδί, του είπε. Μπράβο!

Όστόσο είχαν περάσει είκοσι ημέρες απότου έφυγαν από την Τουλώνη, και κανείς δεν ήξερε ακόμα που πήγαιναν. Μόνο από το λόγο του Βοναπάρτη «γιαταγάνι Αραπάδων», συμπέραναν πως θάκάναν απόδραση σε χώρα μουσουλμανική. Στη Συρία όμως, στην Αίγυπτο ή στη Μικρά Ασία;

Το μυστικό είχε κρατηθή τόσο καλά, ώστε ο Νέλσον, αρχιναύαρχος του Άγγλικού στόλου, δεν έφθασε απέξω από την Τουλώνη, παρά είκοσιπέντε ημέρες μετά την αναχώρηση του Βοναπάρτη.

Στις 9 Ιουνίου έφθασαν στη Μάλτα. Τη Μάλτα την κατείχαν τότε οι λεγόμενοι «Ιππότες της Μελίτης», θρησκευτικό τάγμα που καταγόταν από τις Σταυροφορίες.

Ο Γαλλικός στόλος παρατάχθηκε μπροστά στη Λαβαλέττα, την απόρρητη ως τότε πρωτεύουσα του νησιού. Δεν ήταν όμως και για τον Βοναπάρτη. Τρεις χιλιάδες στρατιώτες αποδιόσθηκαν και σε λίγες ώρες εκυρίευσαν τους πύργους και τα πυροβολεία της άκτης. Την άλλη μέρα η πόλη παραδόθηκε.

Οι στρατιώτες του Ένάτου δεν έπρόκειτο να βγούν έξω. Και περιορίσθηκαν να ιδούν το θέαμα του κανονιοβολισμού και της εφόδου από την ναυαρχίδα, προς μεγάλη λύπη του Μπέλ-Ρόζ, που έπερίμενε να ξεμουδιάσει τα πόδια του πατώντας σε στεριά.

Ο Βοναπάρτης, αφήνοντας για φρουρά στο νησί 4,000 άνδρες με το στρατηγό Βωμπούζ, έπρόσταξε να κάμουν τα καράβια πανιά και να εξακολουθήσουν το δρόμο τους ανατολικά.

Μα που πήγαιναν τελοςπάντων; Ο Άραδεν ο τιμονιέρης το είπε στους στρατιώτες την πρώτη Ιουλίου.

Είχε ανέβει πρωί-πρωί στο κατάρτι, κι' άμα κατέβηκε, είπε:

— Φάνηκε στεριά! Εγνώρισα το περιγιάλι της Αλεξάνδρειας και τον φάρο

του Μαρχμπού. Φτάσαμε στην Αίγυπτο!

Στην Αίγυπτο! Αυτό τονόμα κυκλοφόρησε άμέσως κι' ο Γιάννης θυμήθηκε όλα τα παλιά του αναγνώσματα. Η Αίγυπτος ήταν η χώρα των Φαραώ απ' αυτή είχε γίνει η έξοδος των Εβραίων ε' αυτή είχε καταρύγει η Αγία Οικογένεια κατά το διωγμό του Ηρώδη. Ήταν η χώρα του Νείλου, της Σφίγγος και των Πυραμίδων, το άρχαιο βασίλειο της Κλεοπάτρας, που έγγινε ύστερα Ρωμαϊκή έπαρχία και τέλος έπεσε στην έξουσία του Ίσλαμ.

Παρακάτω ο Γιάννης δεν ήξερε τίποτα.

Ποιος βασιλεύει τώρα στην Αίγυπτο; Τι πήγαιναν να κάμουν εκεί 40,000 Γάλλοι; Πώς ήταν καμωμένοι οι Μουσουλμάνοι, που στη Γαλλία μιλούσαν γι' αυτούς με κάποιο μυστικό τρόπο;.. Έ, σε λίγο ο Γιάννης θα έδλεπε από κοντά, από πολύ κοντά μάλιστα, πως ήταν καμωμένοι...

Ο στόλος άγκυροβόλησε μπροστά στο Άμπουκίρ κι' άρχισαν άμέσως έτοιμασίες για την απόδραση, αν κι' η θάλασσα, πολύ τρικυμιασμένη, κυποούσε άγρια τους βράχους της άκτης.

Τα μεσάνυχτα, η σιλουέττα του Βοναπάρτη φάνηκε στην άμμουδιά με το φεγγαρόφωτο. Άμέσως κτύπησαν τα τύμπανα κι' ο άρχιστράτηγος, χωρίς καν να περιμένη τάλογά του, ξεκίνησε με τα στρατεύματά του για την Αλεξάνδρεια, που απέιχε πέντε έξη λεύγες.

Στις όκτω το πρωί, από το βάθρο της στήλης του Πομπηίου, πρόσταξε τριο ουντάγματα να κάμουν έφοδο.

Ένα μόνο τάγμα του Ένάτου, με τον ταγματάρχη Σκεδόλα, αποτελούσε μέρος της στρατιάς του Κλεμπέ.

Όταν δεν απέιχαν πια παρά διακόσια μέτρα από τα ψηλά τείχη της Αλεξάνδρειας άρχισε από πάνω το τουφεκίδι. Κι' ο στρατός ώρμησε.

Για να πέσουν τόσο πυκνά τείχη, χρειάζονταν κανόνια των είκοσιτεσσάρων αλλά κανένα κανόνι δεν είχε αποδιόσθι. Γύηρχε όμως δεξιά ένα μεγάλο ρήγμα, ε' ένα ψηλό τετραγώνου πύργο, και μέσα στον καπνό, ο Γιάννης άκουσε μια δυνατή και γνωστή του φωνή, — τη φωνή του Κλεμπέ, — να κράζει:

— Από δω, παιδιά!

Ωρμησε ο μεγαλόσωμος στρατηγός ήταν άνεβαρμένος σε μια άνεμόσκαλα, κι' από πίσω του ένα πλήθος στρατιώτες φαινόταν σαν κρεμασμένοι από τις χρυσοκέντητες ούρες της στολής του. Μαζί με το λοχαγό Φίξ, ο Γιάννης έφθασε στην κορυφή του ρήγματος.

Αλλά τη στιγμή εκείνη είδε τον Κλεμπέ να πέφτει από σφαίρα τουφεκιστού στο μέσωπο.

Δεν ήταν και σκοτωμένος, γιατί η σφαίρα που τον έβριζε, δεν είχε δύναμη να του τρυπήσει το κρανίο. Οι στρατιώτες όμως ένόμισαν πως σκοτώθηκε. Κι' αυτό

διπλασίασε την όρμή τους, τη λύσσα τους.

Στην κορυφή του πύργου εκείνου, ο Γιάννης είχε ιδί μια στιγμή κάτι παρξένους ανθρώπους με σαρικά πράσινα κι' άσπρα, άρπαζες με σγουρά μαλλιά και μυάδες με φέσια και μικρά άσπρα μπουρνούζια, που κυμάτιζαν σαν φτερά. Αλλά στη θέα των λογγών, τα φανταστικά αυτά πρόσωπα έγγιναν άσφαιρα και σε λίγο οι γρεναδιέροι, όσοι είχαν φθάσει στην κορυφή, άρχισαν να κατεβαίνουν δεξιά κι' άριστερά, από τις στρογγυλές έσωτερικές σκάλες, για να κάμουν τόπο στους στρατιώτες που άνέβαιναν.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Όρδοο

(Για την Άνοιξη)

Τά ρόδι πνίξαν το χαγιάτι
 Τό γέμισαν τα γιασεμιά
 Κι οι κρίνοι οι άσπροι, οι βελουδάτοι.

Όλα γεμάτα απ' άνθη μύρια,
 Γωνιά δεν έμεινε καμιά
 Χωρίς άστρίτες και ζαφείρια.

Τής γής ή πουλία ή γλυκομάτα
 Όλα από λάμψη κι από φώς,
 Τα δείχναι, απ' όμορφα γεμάτα.

Γιορτάζουν τ' άνθη στον έξώστη,
 Παλμός μάς σπαρταράει κρυφός.
 Έφτασε ή Άνοιξη! Καλώς τη!

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗ ΠΙΣΣΑΣ ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑΣ

[της Claire Mériale]

Στο μεγάλο άσπρο δωμάτιο με τους τοίχους τους στολισμένους από φανταστικούς πελαργούς, οι σκλάβες εβρισκόνταν σε πυρετώδη κίνηση, πρόθυμες και τρομαγμένες. Έπρόκειτο για ένα πρόμακ παραπολύ σπουδαίο: για την τουκαίττα της πριγκήπισσας Χρυσομπουμπούκας.

Η πριγκήπισσα δεν δεχόταν καμιά άρχοπορία, κανένα δισταγμό, όταν διέτασσε. Ακόμα, οι καμαριέρες της έπρεπε να προλαβαίνουν τις επιθυμίες της και να μαντεύουν ό,τι δεν έλεγε. Αυτό το ήξεραν καλά και μαζεύονταν γύρω στην άγέρωχη κυρία τους, σαν σμήνος από ποικιλόχρωμες πεταλούδες. Έφταναν με διαβολική γρήνη τις χρυσές καρτίτσες, τις ταρταρουγένιες χτένες και τον άργυρο καθρέφτη, όπου η πριγκήπισσα καμάρωνε τον τράχηλό της, τον κατάμαυρο, τα λαμπέρη της μάτια και το κιχριμπάρνιο της στόμ. Μ' όλην όμως την προθυμία, που έδειχναν οι σκλάβες της, ή Χρυσομπουμπούκα δεν έμεινε εύχαριστημένη.

Λεσποινίς Πιπρούνα, είστε κουτή, ή καρτίτσα αυτή δεν μπορεί να σταθί έτσι.

— Κυρία Φράουλα, δυ φορές με σκουπτήσατε ως που να φέρετε την πούδρα. Αλήθεια, έχω τόση ύπομονη!...

— Ε, μικρή Καμπινέλλα! γιατί γελάτε έτσι; είστε αθάνης κι' εγώ δεν ξέρω τί με κρατάει...
 Τα φρύδια της έσμιζαν στο θυμωμένο της μέτωπο. Οι σκλάβες τρομπηγμένες έσκυψαν το κεφάλι χωρίς λέξη.

— Το φόρεμά μου τώρη. Όλες σας είστε άνυπόφορα δυσκίνητες. Γρήγορα!

Η Παπαρούνα έφερε με σέβας το θαυμάσιο φόρεμα. Ήταν από λεπτό μετάξι βερυκοκή, γαρνιρισμένο με χρυσάνθεμα όλων των σημάτων και των χρωμάτων, με μια φαρδιά ζώνη, γαλάζια σαν τον ούρανό. Άρσφ τελείωσε το ντύσιμο, ή Χρυσομπουμπούκα μ' ένα κίνημα του χεριού, άπομάκρυνε τις σκλάβες. Με χίλια τσικίσματα, σαν κοκέττα γάτα, έκανε λίγα βήματα άπάνω στην άσπρη ψάθα.

— Είμαι ώραία; Πώς με βρίσκετε; ρώτησε.

Οι σκλάβες όλες μαζί φώναξαν:

— Η Ύψηλότης σας είναι υπέροχη, γλυκύτατη, ένα όνειρο...

— Καλά! Με έσεΐς, κυρία Φράουλα, γιατί δε με κοιτάτε; ε' τόσο άσχημη είμαι λοιπόν;

Η Φράουλα ύποκλήθηκε γελώντας και είπε:

— Δε βλέπω την Ύψηλότητά σας, γιατί ή όμορριά της Ύψηλότητάς σας θαμπώνει τα φτωχά μου μάτια. Μά ή Ύψηλότη σας είναι ή πιο ώραία πριγκήπισσα του κόσμου!

Η Χρυσομπουμπούκα, εύχαριστημένη, κατδέχτηκε να χτυπήσει έλαφρά με την βεντάλια το μάγουλο της σκλάβας της, που είχε μνησθι από την όμορφιά της, και κατέβηκε στο περιόδι.

Ήταν πράρξενο και άταίτο, με τους δρομάκους του, τα κατσουφισμένα δέντρα, τα μακρινά του λουλούδια, την ολόμικρη λίμνη του. Πίσω από το παλάτι, όλα, όπου έφτανε το μάτι, ήταν της πριγκήπισσας. Μά εκείνη, απ' όλη της την ιδιοκτησία, τον κήπο αυτόν προτιμούσε.

Αλήθεια, εκεί είχε, κάτω από την πλάμη της, ό,τι μπορούσε να γαπήσει από τη φύση το άδειανό της κεφάλι: σκιά, βράχια, νερό και άνθη, στην εποχή τους. Από την άνοιξη ή γυμνή γή σκεπαζόταν μ' ένα χαλί από πρωτολούδα και βιολέττες, που σε λίγο τις άντικαθιστούσαν τα ζουμπούλια, τα τριαντάφυλλα, τα χρυσάνθεμα, ως τα πρώτα κόκκα, που έπερναν το χαλί και το φύλαγαν για την άλλη άνοιξη.

Έτσι γινόταν κάθε χρόνο. Μά τη φορά αυτή, ή γή δεν ήταν καμμένη από τα λουλούδια. Παντού δειχνόταν ξερή, μεσ' από τα σκουισμένα δένδρα. Η άσυνήθιστη ζέστη εκείνου του καλοκαιριού είχε κάψει κάθε θλάστητή κι' είχε πιη το χυμό των πρώτων ρόδων.

Έτσι, γύρω-γύρω, δεν μπορούσε κανείς να βρή ούτ' ένα κλαρί από άγριόκλημα ή άγριοτριαντάφυλλο.

Το περιόδι λοιπόν ήταν θλιβερό και άσχημο κι' ή Χρυσομπουμπούκα θυμώσε βλέποντάς το. Την ημέρα εκείνη θα ήθελε να είχε στα μαλλιά, για συμπλήρωμα του στολισμού της, ένα μπουκέτο από δροσερά λουλούδια.

— Ο άνοστος αυτός ήλιος τα ξέριανε όλα, μουρμούρισε. Έσεΐς φταίτε, Φραγκοκάρδαμο.

Η φτωχή σκλάβα, στο άκουσμα του όνοματός της, κοίταξε την κυρία της, χωρίς να καταλάβει.

— Ναί, έσεΐς φταίτε. Σας είχα άναθέσει τη φροντίδα των λουλουδιών μου. Πού είναι τα τώρη;

— Μά ή Ύψηλότη σας ξέρει πολύ καλά...

— Σιωπή! Δε θέλω τίποτε να ξέρω. Δεν έχω καιρό νακούω τις άνοησίες σας. Πήγαινε καλύτερα να πής πως είμαι έτοιμη να φύγω.

Το Φραγκοκάρδαμο άπομακρόνηκε πολύ γρήγορα, εύχαριστημένο που την ξεφορτώθηκε.

Σε λίγο, το φορέο, βσταζόμενο από σκλάβους, προχωρούσε μεγαλόπρεπα, στολισμένο με λογιών-λογιών μαξιλάρια και κεντήματα.

Η φιλόδοξη πριγκήπισσα τα ήθελε όλα εξαίσια, ήθελε να λάμψη στην πρώτη γραμμή της γιορτής, όπου θα πήγαινε.

Έκεί θα μαζεύονταν οι πιο πλούσιες, οι πιο όμορφες κι' οι πιο εύγενείς. Η άμοιρη ή Παπαρούνα κάθησε στο φορέο κοντά στη Χρυσομπουμπούκα κι' οι δυο χόθηκαν, κουνάμενες από το γρήγορο βήμα των σκλάβων.

Όταν οι σκλάβες έμειναν μόνες στο παλάτι, τις έπιασε μια άσυγκράτητη χαρά, ένα μεθύσι, μια τρέλλα. Μια ολόκληρη μέρα θα μπορούσαν επιτέλους νάνασάνουν, να μιλήσουν, να γελάσουν, χωρίς να είναι άναγκασμένες να ύπακούουν στις ιδιοτροπίες μιζς άνυπόφορης κυρίας!

Άρχισαν να τρέχουν στο περιόδι, όπου είχε θυμώσει πρωύτερα ή Χρυσομπουμπούκα, φωνάζοντας και τραγουδώντας. Σε λίγο όμως κουράστηκαν και μπήκαν μέσα, για να ξεπλωθούν στις ψάθες της κάμαράς τους, να καπνίσουν τις πίπες τους και να πιούν τσάι. Το τι έγεινε τότε είναι άπερίγραπτο. Όλες μιλούσαν μαζί, ή μια φώναζε την άλλη στα ψέμματα.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΗ ΘΑΪΓΗ

Στα μάτια σου, λευκή ψυχή, βουβή γασσιμένη ή θλίψη, στα μάτια που ξεχάστηκαν κοιτώντας κάποια μάκρη και μια καρδιά παρόσθεκε, προσμένοντας να σκύψη, το διαμαντέιο για να πιη που θα κυλούσε δάκρυ...

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΑΗΣ

(**) Λέγουν πως είναι τυχερά τα παιδιά που γεννιούνται με σκεπασμένο πρόσωπο.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

'Αγαπητοί μου,

ΡΟ ολίγου εδιά-
βασα εν' αριστοτύ-
χημα. Μικρό μ'
ἀληθινό. Είναι ο
λόγος, ή πρόσφω-
νηση μᾶλλον, πού
ἔκαμε ο Χάρδινγκ,
ο πρόεδρος τῶν
Ἠνωμένων Πολι-

τεινών τῆς Ἀμερικῆς, στήν κυρία Κιουρί.
Ποιά εἶν' αὕτη ή κυρία Κιουρί, ἴσως
δέν τό ξέρετε. Καί θά σᾶς το πῶ ἀμέσως
μέ δυό λόγια. Εἶναι ή πύο μεγάλη κι' ή
πύο ἐνδοξη γυναίκα τῆς ἐποχῆς μας.
Σύζυγος καί συνεργάτρια τοῦ μεγάλου χημι-
κοῦ Κιουρί, τόν ἐδοθήθη τόσο στήν ἀνα-
κάλυψη τοῦ ραδίου, ὥστε νά λέγε πῶς αὕτη ή
ἴδια τό ἀνακάλυψε. 'Ο Κιουρί πέθανε' κι'
ή κυρία Κιουρί τόν διαδέχθηκε στό ἐργα-
στήριό του καί στήν ἔδρα του, στό Πανε-
πιστήμιο τοῦ Παρισιῦ. Ἐξακολουθεῖ τίς
μελέτες, τίς ἀνακαλύψεις τῆς, καί διδάσκει.
Αὐτό τόν καιρό τῆς στήν Ἀμερικῇ, ὅπου
τῆς ἔκαμαν ὑποδοχή μεγάλη. Με λαϊκό
ἔρανο, ἀγόρασαν ἕνα γραμματίο ραδίου,
πού ἐστοίχισε εἴκοσι χιλιάδες λίρες, —
γιατί, ξέρετε, τό ράδιο εἶναι τό σπανιότερο
κι' ἀκριβότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, — καί
τῆς τό ἐχάρισαν γιά τὰ περάσματα τῆς.
Ἐγείνε λοιπόν μία τελετή. Κι' ο πρόεδρος
Χάρδινγκ, παραδίνοντας τῆς τό μικρό,
ὅπως τό λέει, μᾶ πολύτιμο δῶρο τοῦ Ἀμε-
ρικανικοῦ Λαοῦ, τῆς ἔκαμε τήν προσφώνηση
πού, καθῶς σᾶς εἶπα, εἶναι ἀριστοτύχημα.

Φαντασθῆτε λίγο: 'Ο Χάρδινγκ, εἶχε
μπροστά του μία Πολωνίδα, — ή κυρία
Κιουρί, γεννήθηκε στήν Πολωνία, — μία
Γαλλίδα, — ή κυρία Κιουρί εἶναι χήρα Γάλ-
λου καί καθηγήτρια στή Γαλλία, — μία
μεγάλη γυναίκα, πού διέπρεψε στήν Ἐπι-
στήμη ὅσο καμμιά ἄλλη ὡς τώρα, μᾶ
πού στάθηκε συγχρόνως πρότυπο συζύγου
καί νοικοκυρᾶς καί τέλος τήν ἐπιστήμονα
ἐκείνη, πού εὐτύχησε νά ἀνακαλύψῃ καί νά
μελετήσῃ πρώτη τό ἀνεξάντλητο σέ φωτο-
βολία ράδιο, τό θαυμάσιο, τό μαγικό σῶμα
πού ἀνακίνησε τή Χημεία, τή Ἱατρική,
τή Χειρουργική, τό σῶμα πού μέ τίς ὑπερ-
φυσικές σχεδόν ιδιότητές του, κατάντησε
θρυλικό καί συμβολικό. 'Ε, ὅλ' αὐτά ἔπρεπε
νά τά θυμῶθῃ ο πανηγυριστής. Καί τὰ
θυμᾶται ὅλα! Ἐτσι στήν ἀρχή τοῦ λόγου
του, ἐγκωμιάζει τήν Πολωνία, τήν πατρίδα
τῆς Κιουρί, καί χαιρετᾷ τήν ἀπελευθέρωσή
τῆς. Ἐγκωμιάζει τή Γαλλία, τή δεύτερη,
τή θετή πατρίδα τῆς, πού ἐδοθήθη, μᾶζί
μέ ὅλους τούς συμμάχους, καί μέ τούς
Ἀμερικανούς, νά ἀπελευθερωθῇ ή πρώτη.
Ἀγγίζει τό γυναικεῖο ζήτημα, τόν φεμινισμό,
μέ τό παράδειγμα τῆς μεγάλης χειραφετη-

μένης, πού δέν ἀπομακρύνθηκε ὅμως ἀπό
τό σπίτι, ἀπό τήν οἰκογένεια. Καί τέλος,
πανηγυρίζοντας τή μεγάλη τῆς ἀνακάλυψη,
μιλεῖ. μιλεῖ πολύ, γιά τό ράδιο.

Δέν ξέρω ἂν αὐτό εἶναι τό καλύτερο
μέρος τοῦ προεδρικοῦ λόγου, γιατί ὅλα
εἶναι ὠραία. Δέν ἀντέχω ὅμως νά μᾶ σᾶς
μεταφράσω ἐδῶ μερικῆς τοῦλάχιστο φρά-
σεις. Ἀκούστε: «Εἶναι πολλὰ χρόνια, πού
κάποιος ἀναγνώστης ἐνός ἀπό τὰ πρῶτα
σας συγγράμματα περί ραδίου νεργού-
ντων σωματιῶν, παρατήρησε πῶς ὑπῆρχε
σπουδαία διχογνωμία, ἂν ή ἐνέργεια τῶν
σωμάτων αὐτῶν εἶναι ἐσωτερική, ή ἂν
συγκεντρώνεται ἀπό ἐξωτερικές πηγές καί
κατόπιν ἀκτινοβολεῖται. Στό ἐρωτημα
αὐτό ἔχω μία ἀπάντηση, πού εἶναι, χωρίς
ἄλλο, ἀπειλιστικά ἀνεπιστημονική. Μοῦ
ἀρέσει ὅμως νά πιστεύω σέ μία στενή σχέση
μεταξύ πνευματικοῦ καί ὕλικου κόσμου.
Εἶμαι πολύ βέβαιος πῶς ἐκεῖνο πού μπο-
ροῦμε νά ὀνομάσουμε ραδιενεργόσα ψυχή,
ή πνεῦμα, ή λογική, — ὅπως θέλετε, —
πρῶτα συγκεντρώνει ἀπό τὰ ἔξω, ἀπό τὰ
γύρω του, τή δύναμη καί κατόπιν τήν ἀκτι-
νοβολεῖ, εὐεργετικά γιά κείνους πού εἶναι
κοντά του. Πιστεύω πῶς οἱ ἐμπνεύσεις,
ἅμα κλεισθόντες στίς μεγάλες ψυχές, τίς βοη-
θοῦν γιά νά θερμανθοῦν, νά σπινθηροβολή-
σουν, νά ραδιενεργήσουν, νά φωτίσουν καί
νά ὑπηρετήσουν τούς ἄλλους ἀνθρώπους.
Κι' ἔχω ἀνράδαντη πεποίθηση, πῶς ή ἐπι-
στήμη μία μέρα θά παραδεχθῇ μία τέτοια
ἐξηγήρηση τῆς ραδιενεργείας.

«Ἀδελφῆ τῆς ἐπιστήμης, εἶμαι φυσικά
ὀρμητικὸς ἐκεῖ ὅπου οἱ ἐπιστήμονες εἶναι
διστακτικοί. Ἀλλά θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά
σᾶς] ἐκφράσω τήν πεποίθησή μου, πῶς οἱ
μεγάλες ἐφευρέσεις πού ἐπρὶ χηματοποιήθη-
καν ἀπό μεγάλα πνεύματα, δέν θά ἐπρό-
βαιναν στό φῶς χωρίς τήν ἐμπνευση πού
εἶπαμε. Κι' ἔτσι ή ἐπιτυχία τους ὠφελεῖ
ἐκαστομῦρία ἀνθρώπους, πού συνετέλεσαν
κι' αὐτοί στήν ἐφεύρεση μέ τό νά τήν ποθοῦν
ὅλοι μᾶζί καί νά τήν περιμένουν...»

Κι' ὁ ἐπίλογος: «Δεῖγμα τῆς στοργῆς
τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, τῆς ἐμπιστοσύ-
νης του στό ἐπιστημονικό σας ἔργο καί τῆς
μεγάλης του ἐπιθυμίας ὅπως ή μεγαλοφυΐα
κι' ή ζωτικότη σας λάβουν κάθε ἐνθάρρυνση
γιά νά ποτελειώσουν τόν ἀγῶνα σας στήν
πρόοδο τῶν ἐπιστημῶν καί στήν καταπο-
λέμησιν τῶν ἀσθενειῶν, ἔχω ἐντολή νά σᾶς
προσφέρω τό μικρό αὐτό δῶρο ραδίου. Σέ σᾶς
χωροστοῦμε τή γνώση του καί τήν ἀπό-
κτησή του, καί σέ σᾶς τό χαρίζουμε, μέ
τήν πεποίθησιν πῶς θά σᾶς ἀμήν νάνακα-
λύψετε κι' ἄλλα μυστήρια τῆς Φύσεως
καί νά εὐρύνετε τό ἔδαφος τῶν κοινωφε-
λῶν γνώσεων καί τοῦ λυτρωμοῦ τῶν ἀνθρώ-
πων ἀπό τὰ δεινά πού πάσχουν!»

Τί θαυμάσιος λόγος! Ὁ ἄλλος κανείς
πῶς τόν ἔκαμε ἕνας λογοτέχνης, ἕνας ποι-
ητής. Κι' ὅμως ὁ ρήτορας δέν εἶναι παρά
ἕνας πολιτικός. Ἐδῶ, στήν Ἑλλάδα, κανέ-

νας ἴσως πολιτικός δέν θάταν ἱκανός νά
προσφωνῇ ἔτσι τήν κυρία Κιουρί. Μόνο
ἕνας Παλαμᾶς θά μπορούσε νά τό κάμῃ
κι' ἕνας Νιρόδνας' ἄλλα στήν Ἀμερικῇ,
βλέπετε, κι' οἱ πολιτικοί εἶναι διανοούμενοι,
ἀνεπτυγμένοι. Κι' ο Πρόεδρος, πού σ'
ἔμας ἐδῶ, — ἂν εἶχαμε Δημοκρατία, —
θάταν ἕνας ἀμαθῆς γεροντάκος, πού δέν
θᾶξερε τό ράδιο παρά κατ' ὄνομα, κι' ἴσως
διόλου τῶνομα τῆς κυρίας Κιουρί, ο Πρό-
εδρος, λέγω, στήν Ἀμερικῇ, ὠφελεῖται
ἀπό τήν εὐκαιρία γιά νά κάμῃ ἕνα ἔξοχο
λογοτέχνημα. Ἀλλά καί στήν Ἀγγλία,
καί στή Γαλλία, καί στή Γερμανία, δέν
εἶναι σπάνια τὰ παραδείγματα ἀρχηγῶν,
προθυπουργῶν, ὑπουργῶν τῆς Παιδείας κτλ.
πού μιλοῦν, σέ τέτοιες πνευματικές ἐορτές,
σάν τόν πρόεδρο Χάρδινγκ. Ἐκεῖ — πέρα,
στόν πολιτισμένο κόσμο, ή φιλολογική, ή
ἐγκυκλοπαιδική μόρφωση εἶναι γενική.
Ἐμᾶς οἱ ἐπιστήμονες, οἱ νομικοί π.χ.
πού γίνονται συνήθως καί πολιτικοί, περι-
ορίζονται στά βιβλία τῆς ἐπιστήμης τους, —
ὅταν διαβάσουν, γιατί πολλοί δέν διαβάουν
οὔτε αὐτά. Ἐνῶ ἐκεῖ — πέρα διαβάουν ὅλοι,
καί διαβάουν ἀπ' ὅλα, καί τὰ ξέρουν ὅλα.
Καί στήν περίστασιν, καθῶς βλέπετε, μπο-
ροῦν νά ποῦν καί μία γνώμη περί... ραδίου,
ἐνῶ δέν εἶναι χημικοί, παρά μόνο πρόεδροι
τῆς Δημοκρατίας!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Ἀναχώρησιν γιά τό Φαλκενχόρστ. — Τό κα-
νάλι. — Ἀνησυχίες. — Ἡ καταστροφή τῆς
αὐλῆς. — Ἡ ἐναέρια κατοικία. — Στήν κο-
ρυφή τοῦ δένδρου. — Ἀπελπισία! — Καπνός
ἐπάνω ἀπό τό Φελσενχάιμ. — Γρηγορεῖτε!

Τήν ἄλλη μέρα, στίς ἑπτὰ, ἀφοῦ ἐπρο-
γευματίσαν μέ τὰ ποταμιά τῆς προηγου-
μένης κι' ἦσαν πάλι ἀπό ἕνα ποτήρι φοι-
νικίτης, ὁ Φρίτς κι' οἱ σύντροφοί του ἐφυ-
γαν ἀπό τό ἐρημητήρι τοῦ Ἐμπερφορτ.

Ἀνυπόμονοι, ἐλογαρίζαν νά κάμουν σέ
τρεῖς ὥρες τό πολύ τίς τρεῖς λεύγες πού
τούς ἐχωρίζαν ἀπό τό Φάλκενχορστ. Γιατί
πραγματικῶς στό Φάλκενχορστ ἀποφάσεις
ὁ Φρίτς νά διευθυνθοῦν. Κι' εἶχε λόγο.

Ἦπρχε καί δεύτερος δρόμος: ἐκεῖνος
πού ὀδηγοῦσε ἀπό τό Βάλντεγκ στήν ἄ-
κρη τῆς λίμνης τῶν Κ'ύκων. Ἀλλά
θά τούς ἔκανε κάπως νάργοπρόσθον. Τό
συντομότερο ἦταν νά τραβήξουν ἴσια στό
Φάλκενχορστ κι' ἀπό κει νά κατεβοῦν στό
Φελσενχάιμ, ἀκολουθώντας τήν ὠραία
ἐκείνη δένδροστοιχία, πού ἔφτανε ὡς τό
στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν.

— Εἶναι πιθανό, εἶπε ὁ Φρίτς, νά
βροῦμε τίς οἰκογένειές μας στήν ἐναέρια
κατοικία τους.

— Καί τότε, ἐπρόσθεσε ή Τζέννυ, θά
λάβουμε τήν εὐχαρίστησιν νά τούς ἀνα-

σομε καί φιλήσουμε μία ὥρ' ἀργύτερα.

— Κι' ἂν ἔχουμε τύχη, εἶπε ή Ντόλλ,
μπορεῖ νά τούς ἀπαντήσουμε καί στό
δρόμο.

— Φτάνει νά μῆν ξεκαλοκαιρεύουν στό
Πρόσπεκτ Χίλλ, παρατήρησε ὁ Φραγκίσκος.
Τότε θά εἶμαστε ὑποχρεωμένοι νά νεβοῦμε
ὡς τό ἀκρωτήρι τῆς Ψευτικής. — Ἐλ-
πίδας.

— Ἀπ' τό ἀκρωτήρι αὐτό δέν θά παρα-
φυλάξῃ ο κ. Ζερμάττ τήν ἐπιστροφή τοῦ
Εἰφία; ρώτησε ὁ πλοίαρχος Γκούλδ.

— Ἀπό 'κεῖ, πλοίαρχε, ἀποκρίθηκε ὁ
Φρίτς. Κι' ἐπειδὴ ή κορδέττα θά τελείωσε
πιά τίς ἐπισκευές τῆς, σήμερ' αὔριο βέ-
βαια θά φανῇ.

— Ὅπωςδήποτε, εἶπε ὁ ναύκλη-
ρος, τό καλύτερο πού ἔχουμε, εἶναι
νά φύγουμε. Ἄν δέν βροῦμε κανένα
ἐαυτοῦ το Φαλκενχόρστ, πᾶμε στό
Φελσενχάιμ. Κι' ἂν δέν βροῦμε κα-
νένα κι' ἐκεῖ, δρόμο γιά τό Πρόσπεκτ
— Χίλλ. Ἐμπρός!

Τὰ μαγειρικά καί τὰ γεωργικά ἐρ-
γαλεῖα δέν ἔλειπαν ἀπὸ τοῦ Ἐμπερφορτ.
Τοῦ κάκου ὅμως ὁ Φρίτς ἔψαξε γιά
ὅπλα καί γιά ἐφόδια τοῦ κυνηγιοῦ.
Ὅταν ὁ πατέρας του καί τὰ δέσφια του
ἐρχόνταν στό κτήμα, ἐπαιρναν βέβαια
καί τὰ τουφεκία τους. Ἀλλά δέν τά-
φιναν ποτέ ἐκεῖ.

Ἐνας ἀμαξιτός δρομάκος, — καί
πόσες φορές τόν εἶχε στρώσει τό ἀμάξι
μέ τούς βονάσους καί τόν ἑναγρο! —
περνοῦσε ἀνάμεσα στοὺς καλλιερ-
γημένους ἀγρούς καί τούς καταπράσι-
νους λόφους. Αὐτὴ ή βλάστηση ἔθελε
τό βλέμμα. Ὁ πλοίαρχος Γκούλδ, ὁ
ναύκληρος, ὁ Τζέιμς κι' ή Σουλᾶνα,
πού πρώτη φορά ἔδλεπαν αὐτὴ τή χώ-
ρα, ἦταν καταγοητευμένοι. Ὡ, μπο-
ροῦσαν νά ἔλθουν ἅποικοι στή Νέα-
Ἑλβετία! χιλιάδες ἦσαν ἱκανοὶ νά
θρέψῃ τό εὖφορο νησί.

Ἦστερ' ἀπὸ μιὰ μίση ὥρα, σὶς
μισὰ σχεδόν τοῦ δρόμου ἀπὸ τό Ἐμ-
περφορτ στό Φαλκενχόρστ, ὁ Φρίτς
σταμάτησε μπροστά σ' ἕνα ποταμάκι, πού
δέν τό ἔξερε.

— Κάτι καινούργιο! εἶπε,

— Ναί, ἀποκρίθηκε ή Τζέννυ κι' ἐγώ
δέν θυμοῦμαι νά εἶδα ποτάμι σ' αὐτό τό
μέρος.

— Τό ποταμάκι αὐτό μοιάζει μᾶλλον
μέ κανάλι, εἶπε ὁ πλοίαρχος Γκούλδ.

Ἦταν πραγματικῶς κανάλι, πού τό
εἶχε σκάψῃ χερί ἀνθρώπου.

— Ἐχετε δίκην, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς.
Ὁ κύριος Οὐόλστον θά σκέφθηκε νά διο-
χετεύσῃ τό νερό τοῦ ρέμματος τῶν Τσα-
καλιῶν στή λίμνη τῶν Κύνων, γιά νά
διατηρῆται γεμάτη καί τό καλοκαίρι καί
νά ποτίζεται ή περιοχὴ τοῦ Βάλντεγκ.

Καθῶς ξέρομε, ή υπόθεσις τοῦ Φρίτς
ἦταν σωστή.

— Ναί, ἐπρόσθεσε ὁ Φραγκίσκος, ὁ
πατέρας σου, ἀγαπητὴ μου Ντόλλ, εἶχε
αὐτὴ τήν ιδέα.

— Μὰ στήν ἐκτέλεσιν θά τόν ἐδοθήθη
χωρίς ἄλλο κι' ὁ Ἐρνέστος, εἶπε ή Ντόλλ.

— Ὡ, ναί! ὁ σοφὸς μας Ἐρνέστος,
ἐπρόσθεσε ὁ Φρίτς.

— Μὰ κι' ὁ ἀτρόμητος Τζᾶν κι' ο κ. Ζερ-
μάττ ὁ ἴδιος, εἶπε ὁ πλοίαρχος Γκούλδ.

— Τότε λοιπόν ὅλη ή οἰκογένεια! φώναξε
γελώντας ή Τζέννυ.

— Ναί... οἱ δυό οἰκογένειες, πού τώρα
δέν κάνουν παρά μία! ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς.

— Νὰ καί τό γεφυράκι! φώναξε τότε
ὁ ναύκληρος. Ὅποιος σκέφθηκε νά βάλῃ
καί γεφυράκι, εἶναι τόσο ἀξέπεινος ὅσο
κι' ἐκεῖνος πού σκέφθηκε νά κάμῃ τό

«Καθίσματα καί τροπέζες ἀποδογισμένα...»

κανάλι. Ἀς τό περάσουμε λοιπόν κι' ἄς
ἐξακολουθήσουμε τό δρόμο μας.

— Πέρασαν τό γεφυράκι καί μπήκαν στό
πίο δασωμένο μέρος, ὅπου ἀκουγόταν νά
παφλάξῃ τό ποταμάκι, καθῶς χυνόταν
κοντά στό Φαλκενχόρστ, λίγο πύο κάτω
ἀπὸ τό νησί τῆς Φάλαινας.

Ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος ἐπρόσθεσαν
νάκούσουν ἀπὸ μακριὰ κανένα γαύγι-
σμα ή καμμιά τουφεκία. Τί θάκανε λοιπόν
ὁ Τζᾶν, ὁ μηχανικός γιά τό κυνήγι, ἂν
δέν κυνηγοῦσε αὐτό πῶρα τό καλοκαίρι-
τικο πρῶι; — Κι' ἀλήθεια, τό κυνήγι
σηκωνόταν ἀπὸ παντοῦ, ἔφρουε ἀνάμεσα
στὶς λόχμες ή πετοῦσε ἀπὸ δένδρο σέ δέν-
δρο. Ἄν εἶχαν τουφεκία οἱ ὀδοιπόροι,
θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσαν. Ὁ πλοίαρχος
Γκούλδ ἔδλεπε ἐκθαμβος αὐτὴ τήν ἀφθονία.

τοῦ κυνηγιοῦ. Ἀλλὰ ἐκτός ἀπὸ τὰ κελα-
θήματα τῶν πουλιῶν, τίς φωνές τῶν περ-
δικιῶν καί τῶν παπαγάλων καί τὰ οὐρλι-
άσματα τῶν τσακαλιῶν, τίποτ' ἄλλο δέν
ἀκουγόταν. Οὔτε τουφεκία, οὔτε γαύγισμα.

Ἀπ' αὐτό ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος
συμπέραναν πῶς οἱ δυό οἰκογένειες θά ἔμε-
ναν ἀκόμα στό Φελσενχάιμ.

Ὡστόσο ἐπλησίαζαν στό Φαλκενχόρστ.
Μισὴ ὥρ' ἀκόμα, καί θά περνοῦσαν τό
δάσος, πού στήν ἀκρὴ του ὕψωνόταν ή πε-
λώρια ἐκείνη μαγνηλιέρα, πού οἱ κλάδοι
τῆς ὑποστήριζαν τήν ἐναέρια κατοικία.

Ἦταν βέβαιοι τώρα πῶς καί τό Φαλ-
κενχόρστ θά τό εὕρισκαν ἔρημο. Ἄν τό
κατοικοῦσαν οἱ δυό οἰκογένειες Ζερμάττ κι'

Οὐόλστον, οἱ ὀδοιπόροι μας δέν θά
παντοῦσαν κάποιον σὶς περὶχωρα;
Κι' ὁ Τούρκος, ὁ Φάλμπ, ὁ Μπράουν,
δέν θά μυρίζονταν τούς κυρίους τους
καί δέν θά ἔτρεχαν νά τούς προῦπαν-
τήσουν μέ χαρούμενα γαυγίσματα;

Βαθεῖα σιωπὴ ἐδασίλευε κάτω ἀπὸ
ἐκεῖνα τὰ δένδρα, — σιγὴ πού προξε-
νοῦσε καί κάποια ἀόριστη ἀνησυχία.
Ὅταν ὁ Φρίτς ἐκοίταξε τήν Τζέννυ,
ἐδιάβαζε σὶς μάτια τῆς τήν ἀνησυχία
αὕτη, πού τίποτα ὡς τόσο δέν τή δι-
καίολογοῦσε. Ὁ Φραγκίσκος, νευρικός
λίγανι, πήγαινε μπροστὰ καί ξαναγύ-
ριζε. Τήν ἴδια ἀθυμία αἰσθανόνταν
ὅλοι. Σέ δέκα λεπτά, θά ἦταν στό
Φαλκενχόρστ. Σέ δέκα λεπτά; Μὰ
δέν ἦταν σὰ νά εἶχαν φθάσει!

— Χωρίς ἄλλο, εἶπε ὁ ναύκληρος,
θάναγκαθοῦμε νά καταβῶμε ἀπὸ
τήν ὠραία σας δένδροστοιχία ὡς
τό Φελσενχάιμ. Ἀργοπορία μίᾶς ὥρας
τό πολύ. Μὰ καί τί εἶναι μίᾶ ὥρα,
Ἦστερ' ἀπὸ τόσον καιρό πού λεί-
πετε σῆς;

Ἐτάχυναν τό βῆμα καί σέ λίγο
φάνηκε ή ἀκροδασία κι' ή μαγνηλιέρα.
Τό γιγάντιο δένδρο ἦταν στή μέση
μιάς αὐλῆς, πού τήν τριγύριζε φράκτης
ἀπὸ παλούκια.

Ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος ἔτρεξαν
στήν πόρτα αὐτοῦ τοῦ φράκτη.

Τὴ βρήκαν ἀνοιχτή καί μάλιστα μισο-
βγαλμένη ἀπὸ τίς θηλίδες τῆς.

Τὰ δυό ἀδελφία μπήκαν στήν αὐλὴ
κι' ἐστάθηκαν μπροστὰ στή μικρὴ δεξαμενὴ
πού ἦταν στή μέση.

Ἡ κατοικία ἦταν ἔρημη. Ἀπὸ τὰ σπι-
τάκια, ἀπὸ τούς σταύλους, πού ἦταν κτι-
σμένοι μέσ' ἀπὸ τό φράχτη, δέν ἔβγαινε κα-
νένας κρότος, οὔτε ποδοβολή, οὔτε φτερού-
γισμα, οὔτε μουγγριτό, οὔτε βέλαισμα,
οὔτε κακάρισμα κι' ὅμως πρόδατα, γίδια,
ἀγέλαδες καί πουλερικά δέν ἔλειπαν ποτὲ
τό καλοκαίρι ἀπὸ τήν αὐλὴ ἐκείνη. Ἐπειτα
κάτω ἀπ' τὰ ὑπόστεγα, τὰ πράγματα
ἦσαν σέ μεγάλη ἀκαταστασία.

(Ἐπεται συνέχεια)

Εὐτυχίας με "Ασφ. τ. Εὐτυχ., Πο-
νεμ. Χαμόγελο, Πενταγὴ Κουκλί-
τα, Ματωμ. Χρυσάνθεμον Ζαϊραν-
—τὸ Τραγοῦδι, τῆς Λευτερίας με
Νανσικάν, Μικροῦλαν Τραλαλά,
Τρελλή Χωραϊτοπούλα.—ἡ "Εθνικὴ
"Αμνα με "Ελπίδα τ. "Εθνους,
Λαοδ., τ. Καρδιάς, Γιούντες,—τὸ
Λαοισαϊκὸ "Αγκαθάκι με Κωνσταν-
τινουπολιτάκι. Λαοισ. Γαϊδουράκι,
"Αδυσρόστ. "Ηγώ, Μενεξεδ. Μπινκε-
τάκι.—ὁ "Αγνὸς Πόθος με Ροδόδ.
Αἰγούλα, "Αγοροκόριτσο, Παναγ. τ.
Ρόδων.—τὸ Διπλάνον με Τρελ. Φοι-
τητάκι, Μαγεμ. Ρεμματιά, Λουλ. τ.
Καρδ., Ποντιον "Αμαθῆ, Λαοισαϊ-
κίδα, "Εβρη, "Ελλην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: Μεσημβριῶν "Αστέρρα
(ἄστερρα, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ) "Ελ-
λην Τριβόλη (νὰ ἔλθῃς λοιπὸν με τὸ
καλὸν). Πέγκροφ (ἔστειλα) ναι, καὶ τὸ
7 εἶναι πολὺ καλὸς βαθμὸς. ἀλλὰ τοῦ
χρόνου προσέβαλε νὰ πάρῃς καλύτερο
μπορεῖς νὰ ξαναστῇς τῇ συλλογῇ.)
Γ. Α. Μάτζ., (ἐλήφθησαν.) Γεώρ.
Μετ. (ἔλαβα) "Ιω. Σ. Κουτ., (δὲν
ἔλαβα ἐπιστολὴν με 3 δρ.) "Ελλην
(ἤρξατο αἱ δύο δρ.) "Αστέρρα τῆς
"Ελευθερίας (βραβεῖον ἔστειλα) περα-
στικά. "Αντ. Π. Θωμ. (ἔστειλα 21,
22, 23.) Μακεδονικὸν "Ηλιον (ἔχει
καλῶς) Διονύσιον Θ. Κ. (τὸ παρα-
μυθί τῆς Χαλιμαῆς δὲν ροὺ χρειάζεται.)
"Υπερῆφανον "Ελληνα (δρ., δὲν ἐπι-
τρέπεται τὸ ἄλλο ναι) "Ασημάτιον Ζ
(ἔλαβα) Λευκὸν Κρίνον (κάμε παρά-
ποινα στὸ Ταχυδρομεῖο σας) ἀπὸ ἐδῶ
στέλλονται τακτικὰ) Κόκκινον Κρί-
νον (αὐτὸ ἐσημείωσα εἰς τὴν συλλογὴ
σου, ἀφοῦ τὸ παλὸν δὲν τὸ ἀνανέωσες
καὶ μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ ὁποῖος θέλῃ)
"Αττικὸν "Οριζόντα (ἔλαβα, ευχαρι-
στῶ καὶ περαστικά) "Αμύραντον (θὰ
τὸ κοιτάξω, ἔννοια σου.) "Ακτίδα
(ὠραῖο τὸ γράμμα σου) ὁ κ. Ξ. ευχα-
ριστήθηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ ἔστειλες
γιὰ τῆλο, στὸ προσέχεις θὰ τὰ πούμε.
"Σκόρια Φύλλα (ἔ, τότε βλέπομε)
Νύμφην τοῦ Λάσου (δρ.) οὔτε εἶναι,
οὔτε ἔχουν) Θάνον Μέλλον (ὠραῖο
τὸ γραμματάκι σου: ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμο
πού θέλεις, τὸ ἔχει ἄλλος) Πτε-
ρωτὴν Καρδιάν (ἡ καίμενη ἡ γιαγιά!
νὰ κάνῃς τὰ χρόνια τῆς καὶ νάχῃς τὴν
ευχὴ τῆς) "Αφελὴ Γυμνασιόπαιδα
(σὲ συγχωροῦμαι) "Ιππόλυτον (σ' ευχα-
ριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ ἐπιθυμῶ
νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ) νὰ μοῦ στείλῃς
τὴ νέα σου διευθύνση μαζί με 1 δρ.)
Καπετάν Πούλακα (ὁ 8ος τόμος ἐξη-
τελήθη) ὥστε ἀνατυπωθῇ ὅταν εἰρηνέυσῃ
ὁ κόσμος.) Σκιαβαρμίνον Κῦπριον
(ἔστειλα) χρυσὸν. δὲν ὑπάρχουν.) Κυ-
πριακὸν Πόθον (ἐκαστος τόμος ἄρρα-
φος δρ. 19 καὶ ραμμένος δρ. 21.)
Ρήμψαν Τρανὴν (καλὴ ἐπιτυχία!)
Γλυκεῖαν "Ελλάδα, Δοξ. "Ελληνό-
πουλο, Θηλιακὸν Διάβολον, "Αρχηγὸ
τῆς Φυλῆς κλπ. κλπ.

Φάρον τῆς "Ιωνίας, Κονιστριατό-
πουλο, Ἀτρεῖδα τοῦ "Απείρου,
Χρυσὸ Παιδί, Καρνοδραστήριον,
Κουνούπι, "Α. "Ι. Τσιώμη (ευχα-
ριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάδιμα.)
Γ. Βράϊλαν, Νανσικάν, Ρήγαν
Φεραῖον, Τρελλὴν Κορφατοπούλα,
Γεώργ. Πιτυρ., "Ανδιωμένην
"Ανοιξιν, Ναυπλιακὸν "Αστέρρα, Κί-
μωνα "Αντίπαν, Δύραν τοῦ Ρήγα
(ἔστειλα.)

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ
καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι
ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς
συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 196ου Διαγωνισμοῦ δι-
ασπον. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης
"Αυγούστου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθε-
σμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν
ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προη-
γουμένων φυλλαδίων.

Ἀπὸ σήμερον, δημοσιεύονται
"Ασκήσεις μόνον ἀπὸ τὰς Συλλο-
γὰς, αἱ ὁποῖαι στέλλονται διὰ τὸν
195ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν
"Ασκήσεων. "Υπερβιβάζεται οὖν εἶ-
ναι δεκταὶ μέχρι τέλους "Ιουνίου.

403. Δεξιόγραφος

"Αν κιντὰ σ' ἄνθος μικρὸ
Τὸν πληθυντὸν τοῦ θέσης,
Χώρα ὠραία καὶ ἱστορικὴ
Παραθύρῃς ὁρατοῦ ἔσσης.
"Εστὰν ὑπὸ τοῦ Κολυβαίου

404. Λογοπαϊκτικὸς Δεξιόγραφος
Κάποιον ὥσο δὲν ζητεῖς;
Μεσ' στὸ σταῦλο θὰ τὸ βρῇς...
"Α! γελᾷς; καλὰ, παιδί μου,
"Εγὼ στὸ "πα, στὴν τιμὴ μου
"Εστὰν ἀπὸ τὸ Κалаματ. Λουλούδι

405. Στοιχειόγραφος
Θὰ γίνῃ βασιλόπουλο,
—Καὶ μέλιστα ὁμηρικὸν,—
"Αν βγάλῃς δύο γράμματα
"Απὸ κοινὸν σαλατικὸν.
"Εστὰν ἀπὸ τὸν "Ανοικτόκαρδο

406. Αἰνίγμα
Τοῦ Βυζαντινοῦ ἄρχων
τὸ ἀσπενικὸν μου.
Καὶ τῆς "Ελλάδος χώρα
τὸ θηλυκὸν μου.
"Εστὰν ὑπὸ Δημ. Γ. Ζορμπά

407. Δικτυωτικὸν
*** ** * = "Αρχαία πόλις.
* * * * *

*** ** * = Πόλις τ. "Ελλάδος
* * * * *
*** ** * = Θεά.
* * * * *

*** ** * = Ποταμὸς "Αττικῆς
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

"Εστὰν ὑπὸ τοῦ Τριτέλικα
408. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 = Ζῶον.
2 7 2 7 = Θεά.

3 4 5 4 = Σκεῦος.
4 3 6 7 = Τρόπος.
5 2 6 7 = Πόλις.
6 7 2 6 7 = Ἐπίθετον.
7 5 6 1 6 7 = Φυρρός.

"Εστὰν ὑπὸ τοῦ Προσέβου
409. Μαγικὴ Εἰκὼν
—Νίκο, τὰ μάτια σου τέσσερα μὴ
σοῦ φύγῃ!

—Τὴ πρᾶγμα;
—Αὐτὴ πού σοῦ εἶπα.
"Εστὰν ὑπὸ τῆς Σικωνίας Αἰδρας

410. "Ακροστιχὶς ἐξ "Αναγραμ-
ματισμοῦ.

Τεχνικὰ τῶν εὐρεθησομένων λέξεων
δὲ "Αναγραμματισμοῦ ἐκαστῆς τῶν κάτω-
θεν, ἀποτελοῦν Προφῆτην:

σάλος, αἶμα, αἶρω, ἰστός.
"Εστὰν ὑπὸ τοῦ "Ιωνικοῦ Οὐρανοῦ

411. Γρίφος

α ρ τεβ τεβ
α ρ α ρ τεβ τεβ
α ρ α ρ τεβ τεβ

α ρ α ρ τεβ τεβ
"Εστὰν ὑπὸ Γεωργ. Π. Βαϊνδερλῆ

412. Φωνηδντόλιπον

πρὸς - σθ
"Εστὰν ὑπὸ τοῦ Ποντίου "Αμαθοῦς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

413. Etoile

* * * * * Horizontal: ile d'
* * * * * Égée; vertical:
* * * * * I. * * * * géant; diagonal:
* * * * * ville d'Italie et ile
* * * * * de Mediterranée.

"Εστὰν ἀπὸ τὸ Ναυτοπούλο τ. "Υδρας
414. Enigme

Cinq voyelles, une consonne,—
—En Français, composent mon
nom;—Et je port sur ma per-
sonne—De quoi l'écrire sans
crayon.

"Εστὰν ὑπὸ Διον. Ι. Μεσσαλά

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑ-
ξῆς ὅντων: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. "Ε-
καστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρο-
μικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δραχ.
5,30 διὰ τὸ "Εσωτερικὸν καὶ
δρ. 6,20 διὰ τὸ "Εξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 27 ἐν ὅλῳ. —"Εκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 16 καὶ ραμμένος δρ.
18. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ
τόμου προστετέα εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ "Εσωτερικὸν λεπτὰ
50 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ "Εξωτερικὸν δρ.
3.—εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με παχὺ δὲ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κεφαλαία λεπ. 40
"Ο χωριστὸς στίχος δρ. 1.

(ΚΑ.—199)

Ἀποχωρῶν ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην μου
"Δημοκρατίαν. εὐχομαι τὸ ἄσ-
τρο τῆς νὰ μεσουρανῇ αἰώνια στὸ Δια-
πλαστικόσμο. —Πίστις - Πατρίς

(ΚΑ.—200)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΔΑ, περιμέ-
νετε ἀνακαλύψεις ψευδωνύμων
"Εκδικητῆς, Μεφιστοφελῆς.

(ΚΑ.—201)

Στὸν, διαπλαστικόπαιδα στείλτε καὶ
ἓνα τετραδιάκι γιὰ τὸ:

Λουλούδι τῆς Καρδιάς

(ΚΑ.—202)

ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ"
Διαγωνισμὸς Β'. "Ποῦν εἶναι τὸ καλὸν
τερον κομμάτι τῆς ἐφετεινῆς Σελλί-
δος; "Φριδολίνη, Καπνέ, "Ανδρεώπε,

θὰ ἡμεθα ευτυχεῖς εἰς εἶχονεν τὰς κρί-
σεις σας. Θὰ βραβεύῃ ἡ καλύτερα
κρίσις. —Πεισματάρρα, ἀντιπρόεδρος.

(ΚΑ.—203)

Ματωμένη Πορφύρα, ὁ Εὐδης εἶ-
ναι δικὸς μας. Μὴ θέλεις νὰ προσ-
θέσῃς καὶ ψευτεῖς στὶς βροσιές σου.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΠΗΝΕΙΟΣ"

(ΚΑ.—204)

Ωρεὰ "Ονειροπόλος, "Ισμα ἡ
Τσιγγάνα, Μακεδονικὸν "Ιδε-
ῶδες, "Αερόμητο Ναυτοπούλο,
μοῦ καθυστερεῖτε Μ. Μ.

"Αρχηγὸς τῆς Φυλῆς

(ΚΑ.—205)

Ανατέλλουσα Δόξα, ἔσένα καὶ τὸν
Μπετόβεν δὲν ἐμαρτύρησα. "Ανε-
καλύφθης ὑπὸ τῆς "Δημοκρατίας.

Πτερωτὴ Καρδιά

(ΚΑ.—206)

"ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ"
Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν ἐξε-
λέγησαν:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ:
ΠΕΙΡΑΪΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ:
ΠΑΛΗΓΜΕΝΟΣ ΧΡΥΣΑΕΤΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ:
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ:
ΠΡΙΓΚΗΝ ΔΑΚΑΡ

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ:
ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ:
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ:
ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ:
ΡΙΣΕΜΕ

ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ:
ΦΑΟΥΣΤ

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ:
ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΕΞΕΠΛΑΘΩΜΑΤΟΣ:
ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΣ

ΜΕΛΗ:
"Αλημονήτος Λευτεριά ἡ Θάνα-
τος, Σώρα Δεξιόνε, Πτερωτὴ

Καρδιά, Γλυκεῖα "Ελλάς, Πατού-
χας, Γεροστάθης, Πρόδοκος τῆς

Μακεδονίας, Σπύρος Βλαστός κλπ.

ΠΡΕΣΒΕΙΣ:
ΣΜΥΡΝΗΣ: Νικητῆς τοῦ Σκρά

ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ: "Ανθος τ. Καπνέρας

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ: "Εδελοντῆς τοῦ 9ου

Διεύθυνος: Θεοχάρην Κριεζῆν

Φιλελλήνων 31, Πειραιᾶ.

(ΚΑ.—207)

Πεισματάρρα, Ἰπποτῆς τῶν "Αστέ-
ρων, χαί χαί! χαί! μὰ μπορεῖ
νὰ μὴν ἀντιφρονούμε, ἀφοῦ καὶ καθά-
ρευοσίουνα εἰσάσας καὶ διαφορετικὰ
ιδέες ἔχουμε σὲ χάτι ἄλλο;

ΠΕΙΡΑΪΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

(ΚΑ.—208)

«ΦΙΛΟΛΟΓ. ΣΤΕΙΓΗ» — ΑΘΗΝΑ
Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ Διηγήματο

Θέμα οἰονόηποτε. Προβλεπία διμ-
νος. Βραβεῖα: Πρῶτον «Πόλεμος»
Δεύτερον «Ἰνδικὰ Διηγήματα». Δεῦτε-
ρον «Πάτροκλον "Αθηναῖον, Σαπφούς, 1η

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ
—[ΚΑ.—209]

Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰνταλλάξω Μ. Μ.
Δὲν πιστεύω νὰ μείνῃτε κουφοὶ στὸ
πόθο μου. —Παράβητη.

ΤΡΕΜΕΤΕ, γῆ καὶ οὐρανὸν (καί... Δε-
πλασόπουλα!) τὸν...
ΕΠΙΛΑΣΤΑΤΙ

[ΚΑ.—211]
Ὁ Σύλλογος «Ναπολέων» ἀπὸ 5 "Ιου-
νίου ἀρχίζει τὰς ἐργασίας του.

[ΚΑ.—212]
Φῶρε Ροδάγνη, Κλεφτόπουλο
τοῦ 21, καρδιακὰ συλλυπητήρια.

"Απόγονος τοῦ 21, Τιμημέν
Τουφέκι.
—[ΚΑ.—213]

Αφελὴ Γυμνασιόπαι, χρόνια πολλὰ
—Τιμημένον Τουφέκι, "Ερ-
στῆς Φύσεως "Απόγονος τοῦ 21.
(ΚΑ.—214)
Καπνέ, Ραφαέλλα, ἀλλογογραφῶν